

Sygn. akt IX Ka 478/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Lech Gutkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 roku

sprawy **H. G. obwinionej z art. 107 kw**

z powodu, apelacji wniesionych przez obwinioną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 18 czerwca 2021 roku, sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) kwotę 30,- (trzydziestu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,- (pięćdziesięciu) złotych z tytułu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) na rzecz adw. J. O. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) z tytułu kosztów udziału obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 478/21

UZASADNIENIE

H. G. została obwiniona o to, że w okresie od 01 stycznia 2020 roku do 19 marca 2020 roku w T. w mieszkaniu przy ul. (...) i jego balkonie, na terenie klatki schodowej oraz terenie przed blokiem przy ul. (...), poprzez krzyki, wyzwiska i nasyłanie instytucji użyteczności publicznej złośliwie niepokoiła ustalonych pokrzywdzonych; tj. o czyn z art. 107 kw.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2021 roku Sąd Rejonowy w T. sygn. akt (...) uznał obwinioną H. G. za winną zarzucanego jej czynu tj. wykroczenia z art. 107 kw i za czyn ten na podstawie art. 107 kw wymierzył jej karę 300,- złotych grzywny.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obwiniona i jej obrońca, którzy wyrok Sądu Rejonowego w T. zaskarżyli w całości na korzyść obwinionej.

Obwiniona i jej obrońca zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw w zw. z art. 109 § 2 kpw przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień obwinionej w zakresie przyczyn jej zachowania względem pokrzywdzonych oraz zachowania pokrzywdzonych względem obwinionej;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że obwiniona działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika by jej zachowanie cechowało się złośliwością czy chęcią dokuczenia;

3. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw w zw. z art. 109 § 2 kpw poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków:

- a) J. C.;
- b) R. L.;
- c) K. G.;
- d) D. I.;
- e) J. G.;
- f) P. W..

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniona oraz jej obrońca wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej.

Obrońca H. G. wniósł także o zasądzenie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat J. O. kosztów obrony udzielonej z urzędu, albowiem te nie zostały opłacone w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionej – H. G. oraz jej obrońcy okazały się niezasadne.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd meriti przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny, wnikliwy oraz dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się w granicach sędziowskiej swobody oraz należycie uwzględniała zasady logiki i prawidłowego rozumowania, jak również wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie można zatem zgodzić się z zarzutem, iż została przekroczona zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 7 kpk.

Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez obwinioną za niewiarygodne, dochodząc do wniosku, iż miały na celu tylko i wyłącznie jej obronę i głównie opierały się na opisach negatywnych zachowań M.i M. B. (1). Były też sprzeczne z zeznaniami świadków. H. G. składała wyjaśnienia sprzeczne z zeznaniami jej matki i miała na celu uznanie jej za pokrzywdzoną, a nie sprawczynię. Wysłała pisma do Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w T., zgłaszając, że pokrzywdzeni nieprawidłowo zajmują się dziećmi oraz do Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w T. w celu zgłoszenia, iż pokrzywdzeni głośno się zachowują i zakłócają ciszę nocną. Należy zauważyć, że żaden mieszkaniec bloku oprócz obwinionej nie miał zastrzeżeń do zachowania pokrzywdzonych. Zachowanie obwinionej należy uznać za złośliwe co oznacza „lubiący dokuczyć, powiedzieć coś uszczypliwego; nacechowany niezyczliwością, niechęcią, sprawiający przykrość, sarkastyczny” (Słownik języka polskiego, (...), dostęp: 24.09.2021r.). Obwiniona wnioskuje także, aby Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w T. rozwiązał umowę najmu z pokrzywdzonymi, co także należy uważać za zachowanie złośliwe. „Niewątpliwie na wyczerpanie znamion popełnienia wykroczenia z art. 107 k.w. składa się zachowanie, które ma w celu dokuczenia innej osobie realizowane poprzez złośliwie jej niepokojenie” (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r. wydane w sprawie II KK 215/15). Zachowanie H. G. niewątpliwie do takich należało przez co należy uznać, że wypełnia przesłanki art. 107 kw.

Odpowiadając na zarzut jakoby Sąd meriti nie uwzględnił zachowania pokrzywdzonych względem obwinionej, zaznaczyć należy, iż Sąd dał wiarę ich zeznaniom. Pokrzywdzeni składali zeznania rzeczowe, dokładne i spójne. Nie kwestionowali swojego negatywnego zachowania względem obwinionej. M. B. (2) przyznała, iż raz użyła wulgarnych słów względem niej, a M. B. (1) także zeznał, że raz niestosownie odpowiedział H. G. oraz że może ona słyszeć jakies odgłosy ich dzieci. Ich zeznania były zgodne z zeznaniami części świadków oraz nie prowadziły tylko do obrony swojego zachowania.

„Wykroczenie stypizowane w art. 107 może zostać popełnione tylko umyślnie, i to z zamiarem bezpośrednim zabarwionym celem działania (dolus directus coloratus).” (Kodeks wykroczeń. Komentarz, T. Bojarski LEX/el. 2020). Kierując się powyższą wykładnią nie sposób jest zgodzić się z zarzutem obrońcy H. G., jakoby Sąd meriti błędnie stwierdził, iż obwiniona działała umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. O zamiarze obwinionej świadczy jej zachowanie względem pokrzywdzonych oraz wysyłane przez nią pisma.

Kolejnym podniesionym przez obrońcę H. G. były zarzuty, jakoby Sąd meriti w nieprawidłowy sposób ocenił wiarygodność świadków. Sąd Odwoławczy nie przychylił się do tego zarzutu zważając na prawidłową i wnikliwą analizę materiału dowodowego jaką poczynił Sąd I instancji.

Zeznania J. C. są wiarygodne. Jak zeznaje (k.98-99) dokonywał on pomiarów pomiędzy godziną 14 a 16, ponieważ o nich wspominała obwiniona. Świadek informował H. G., że w danym dniu będzie dokonywał pomiarów, lecz nie zastawał jej w mieszkaniu. Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, aby nie dać wiary zeznaniom świadka oraz aby podważać fakt, że wykonany pomiar między godziną 14, a 16 jest nieprawidłowy, skoro obwiniona twierdziła, że w tych godzinach także słyszy hałas. Zeznania R. L. sąd meriti uznał za wiarygodne, jednakże zaznaczyć należy, iż nie stanowią one bezpośredniej podstawy ustaleń faktycznych, z tego względu, że nie był on bezpośrednio świadkiem zdarzeń między obwinioną, a pokrzywdzonymi. Zeznania złożone przez K. G. Sąd również uznał za wiarygodne, ze względu na to, że korelują one z zeznaniami pokrzywdzonych. Dodatkowo należy zaznaczyć, że według H. G. hałasy wydobywające się z mieszkania pokrzywdzonych przeszkadzały w normalnym funkcjonowaniu, a więc jej zadaniem były bardzo głośne. Czy zatem pomimo tego, że świadek mieszka w innym pionie tego samego budynku nie powinna usłyszeć tak głośnych hałasów? Świadek, jednakże zeznała, że żadnych krzyków i hałasów wydobywających się z mieszkania pokrzywdzonych nie słyszała. Sąd uznał za częściowo niewiarygodne zeznania D. I.. Miały one na celu głównie przedstawienie negatywnych zachowań rodziny B., jednakże świadek przyznała, że wraz z córką H. G. uderzały w kaloryfer, aby sąsiedzi nie hałasowali. Pod rozwagę należy wziąć fakt, o którym wspomina Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 6), że krzyki dzieci i odgłosy ich zabawy wydawały się dla świadka i obwinionej nie dającymi prawidłowo funkcjonować, lecz nie przeszkadzało im ciągle szczekanie ich psa. Odnosząc się do zeznań J. G., należy zauważyć, iż zeznał on, że usłyszał hałas dopiero w momencie, gdy obwiniona ściszyła telewizor, co wprost świadczy o tym, że nie mogły być one głośne. Dodatkowo świadek zeznał, iż H. G. wyzywa pokrzywdzonych. Zeznania P. W. Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ jest to świadek bezstronny. Jego zeznania są rzeczowe, logiczne i uzupełniały się z resztą materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd Odwoławczy nie widzi zatem powodu, aby obierać im wiarygodność. Zaznaczyć jednak należy, że nie stanowią one głównej podstawy ustaleń faktycznych, a jedynie ich potwierdzenie.

Dokonawszy dokładnej analizy Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień, jakie zarzuca orzeczeniu obwiniona i jej obrońca. Sąd meriti dokonał dokładnej analizy zebranego materiału dowodowego, ocenił go zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego jak i procesowego.

Zważywszy na powyższe Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie dopatrując się też uchybień, które nakazywałyby uchylić zaskarżony wyrok z urzędu.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w myśl art. 636 § 1 kpk, obciążając tymi kosztami obwinioną: kwotą 30,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotą 50,- złotych z tytułu wydatków poniesionych w tym postępowaniu.

O kosztach zastępstwa procesowego obwinionej w postępowaniu odwoławczym orzeczono w oparciu o przepis § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).